

Sygn. akt V.2 Ka 187/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

SSO Olga Nocoń

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Protokolant: Monika Machulec

w obecności Marka Świczaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 r.

sprawy: **M. R. /R./**

s. K. i J.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 6 grudnia 2017r. sygn. akt II K 403/16

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

-na mocy art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

-na mocy art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, zastrzegając iż do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie;

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego M. R. na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. K. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

SSO Jacek Myśliwiec

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 403/16 uznał oskarżonego M. R. za winnego zarzucanego mu czynu, tj. tego, że w dniu 9 lutego 2016 roku w R. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki A. R. 147 o nr rej. (...) nie zachował należytej obserwacji drogi oraz nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych, jak również nie ustąpił pierwszeństwa pieszej I. K. przechodzącej przez oznakowane przejście dla pieszych przez co potrącił ją w wyniku czego doznała ona urazu wielonarządowego, mnogich złamań kończyn dolnych i złamania miednicy, wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej, wstrząsu urazowego, wieloodłamowego złamania uda podudzia prawego, wieloodłamowego złamania kości łonowej prawej z rozerwaniem spojenia łonowego, złamania nasady bliższej kości piszczelowej lewej, rany tłuczonej głowy, stłuczenia klatki piersiowej, co spowodowało długotrwałą chorobę naruszającą czynność narządów jej ciała na okres powyżej 6 miesięcy, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego w szczególności przepisów prawa o ruchu drogowym.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego M. R. na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. K. kwotę 1512 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego M. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 120 złotych oraz obciążył go wydatkami w kwocie 2 424,06 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, zaskarżając ten wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat wobec wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wynikającej z poważnych obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną I. K. w postaci urazu wielonarządowego, mnogich złamań kończyn dolnych i złamania miednicy, wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej, wstrząsu urazowego, wieloodłamowego złamania uda podudzia prawego, wieloodłamowego złamania kości łonowej prawej z rozerwaniem spojenia łonowego, złamania nasady bliższej kości piszczelowej lewej, rany tłuczonej głowy, stłuczenia klatki piersiowej, co spowodowało długotrwałą chorobę naruszającą czynność narządów jej ciała na okres powyżej 6 miesięcy powstałych wskutek potrącenia pieszej na oznakowanym przejściu dla pieszych przez jadącego z nadmierną prędkością oskarżonego, który kierował samochodem osobowym marki A. R. o nr rej. (...), a także poprzez odstąpienie od orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec ustalenia, że będąc mało doświadczonego kierowcą oskarżony jadąc z nadmierną prędkością na nieznanym sobie terenie nie zachował należytej ostrożności w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych oraz nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych, jak również nie należyście obserwował sytuację na drodze doprowadzając do potrącenia pieszej I. K., co sprawia, że wymierzona kara biorąc pod uwagę wszystkie jej elementy nie spełnia w stosunku do oskarżonego celów wychowawczych, jak i zapobiegawczych oraz nie realizuje celu społecznego oddziaływania kary i nie czyni zadość potrzebie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. R. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie, zarzut oskarżyciela publicznego dotyczący niesłusznego niezastosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okazał się bowiem zasadny. Z tych względów Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie o charakterze reformatoryjnym i zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jednocześnie Sąd odwoławczy uznał, iż postulowany przez skarżącego wymiar wskazanego środka karnego, tj. 3 lata byłby rażąco niewspółmiernie surowy.

Sąd Okręgowy nie podzielił zatem poglądu Sądu I instancji, który nie orzekł rzeczono zakazu, wskazując, że okoliczności popełnionego przestępstwa nie wskazują, by prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagrażało bezpieczeństwu w komunikacji.

Rację ma skarżący, iż Sąd meriti nie uwzględnił w wystarczającym stopniu faktu, że oskarżony będąc młodym kierowcą, bo posiadającym prawo jazdy od pół roku poruszał się z nadmierną prędkością po nieznanym sobie terenie. Nie dostosował prędkości kierowanego przez siebie pojazdu mechanicznego do trudnych warunków drogowych, tj. bardzo złej widoczności, braku oświetlenia przejścia dla pieszych. Na skutek zdarzenia pokrzywdzona doznała bardzo poważnych obrażeń ciała, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 6 miesięcy. Fakt posiadania prawa jazdy raptem od kilku miesięcy winny były skłonić oskarżonego do zachowania większej ostrożności na drodze, zwłaszcza gdy panowały tak niesprzyjające warunki pogodowe. Ratio legis środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym, by osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu z braku wyobraźni, czy też poczucia odpowiedzialności, były z ruchu tego wyłączone, przy czym zachodzi zależność tego rodzaju, że im większe jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez taką osobę, tym dłuższy winien być okres obowiązywania środka karnego. Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie okres 1 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełni funkcję wychowawczą, która to realizowana jest poprzez ugruntowanie w psychice sprawcy poczucia odpowiedzialności za własne zachowanie, które następuje wskutek odebrania prawa prowadzenia pojazdów. Konsekwencją orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych była konieczność nałożenia na oskarżonego w trybie art. 43 § 3 k.k. obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, z zastrzeżeniem, że do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

Odnosząc się natomiast do kwestii wymiaru kary pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwo należy wskazać, iż Sąd I instancji prawidłowo określił stopień winy oskarżonego i stopień szkodliwości społecznej. Ustawodawca przewidział kryteria, którymi sąd kieruje się przy wymiarze kary, nakazując w szczególności baczyc, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając to na względzie Sąd I instancji prawidłowo orzekł karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowane orzeczenie o karze, obejmujące także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, będzie sprawiedliwe oraz adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednocześnie spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnego oddziaływania na sprawcę.

Zasadnie zasądzono na rzecz oskarżycielki posiłkowej poniesione wydatki z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika procesowego. Prawidłowo też Sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2424,06 złotych tytułem zwrotu wydatków i opłatę w kwocie 120 złotych.

Wobec powyższych okoliczności Sąd odwoławczy utrzymał w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie w mocy.

Od oskarżonego zasądzono na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym nadto obciążono go opłatą za II instancję w kwocie 120 złotych oraz wydatkami w kwocie 20 złotych.

SSO Jacek Myśliwiec

SSO Olga Nocoń SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)